

PASTORAČNÍ PLÁN ARCIDIECÉZE OLOMOUCKÉ

Pastorační plán vychází z apoštolského listu Jana Pavla II. Nuovo milenio ineunte.

Posvátný sněm vyjádřil vřelou touhu hlásáním evangelia všemu stvoření osvitit všechny lidi jasmem Kristova světla, které září na tváři církve. (Lumen Gentium 1) Proto sv. Jan Pavel II. předložil bez váhání perspektivu, kterou by se měla ubírat pastorační činnost: svatost. Jeho pohled bereme za vlastní, protože jsme přesvědčeni, že křest je opravdovou vstupní branou do Boží svatosti skrze začlenění do Krista a přebývání v jeho Duchu. Proto se nechceme spokojit s polovičatým životem, minimalistickou etikou a povrchní zbožností. Povolání ke svatosti chápeme jako určené pro všechny. Cesty svatosti jsou různé a osobní, ale vždy jde o posvěcování všedního života. Tímto směrem chceme jít spolu s celým křesťanským společenstvím a s křesťanskými rodinami.

Pedagogika svatosti nás vede k umění modlitby, rozvíjení dialogu s Kristem, který nás učiní svými přáteli. *Zůstaňte ve mně a já zůstanu ve vás.* (Jan 15,4) Růst této vzájemnosti považujeme za znamení dobré pastorační činnosti a cíl jednotlivých programů.

Vrcholem, k němuž směřuje veškerá činnost církve, a zároveň zdrojem, z něhož vyvěrá veškerá její síla, je liturgie. (Sacrosanctum Concilium 10) Proto klademe velký důraz zvláště na nedělní mši svatou a na to, abychom celou neděli vnímali jako zvláštní den víry. Účast na mši svaté každou neděli i za ztížených podmínek vidíme jako důležité svědectví vlastní identity.

I když současná společnost ztrácí smysl pro hřích, považujeme za naléhavé zvát věřící k novému objevení Krista, v němž nám Bůh zjevuje své soucitné srdce a skrze něhož nás smiřuje se sebou zvláště ve svátosti smíření.

Čím více současná kultura vede k sebestřednosti, tím více chceme věřícím pomáhat soustředit se na Krista, na němž všechno záleží, vést k častému naslouchání Božímu slovu a k jeho uvádění do života.

Kdo prožil oslovující setkání s Kristem, nemůže si to nechat pro sebe, ale musí o tom hlásat druhým. K tomu chceme vést všechny, kterým se věnujeme, aby se apoštolské nadšení stalo každodenním stylem života jednotlivců i celých společenství, aby se křesťanská zvěst vtělovala do kultury našeho národa. Zvláště chceme zapojit mládež, které jsou nadšení i obětavost blízké, a rodiny, které jsou dnes mimořádně ohrožené.

Náš pastorační plán se zakládá na novém přikázání: *Jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte i vy.* (Jan 13, 34) Plodem a projevem lásky je společenství, v němž můžeme zakoušet Boží přítomnost. *Kde jsou dva nebo tři v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich.* (Mt 18, 20) Společenství s Ježíšem uprostřed posvěcuje ty, kdo ho vytvářejí, a ostatním dává příležitost poznat církev a setkat se s Bohem. Spiritualita společenství je základem naší formace a proniká konkrétní iniciativy a programy. Vede ke vzájemné otevřenosti a úsilí o jednotu v tom, co je podstatné, a k hledání souladu ve sporných otázkách.

Všechny pokřtěné a biřmované chceme vést k tomu, aby poznávali a přijímali svou zodpovědnost za život církve, k dobročinnosti a dobrovolnické službě. Pastorační povolání musí vést k zamýšlení nad základními hodnotami a ke schopnosti reagovat na Boží volání ke kněžství či zasněnému životu plným darováním sebe sama ve prospěch Božího království, či k rozvinutí povolání vlastního laikům, kteří mají *hledat Boží království tím, že se zabývají časnými věcmi a upravují je podle Boha* (Lumen gentium 31) *a plnit v církvi i ve světě svůj podíl..., když se snaží evangelizovat a posvěcovat lidi.* (Apostolicam actuositatem 2)

Za důležitý nástroj křesťanské formace budoucích generací považujeme církevní školy, které musí být nejen místy dobrého vzdělání, ale taky dobré formace křesťanského života. Ostatní mládeži nabízíme službu center mládeže a děkanátů kaplanů pro mládež.

Katecheze školní i mimoškolní musí nejen vzdělávat, ale i uvádět do důvěrného přátelství s Kristem, vytváření církevního společenství a života ze svátostí ve shora uvedeném duchu.

Různá sdružení a církvi uznaná hnutí ve formách tradičních i nových oceňujeme a vidíme jako nositele životaschopnosti církve. Počítáme s jejich spoluprací a zapojením do budování místní církve.

Pastorační rodinného života považujeme v době radikální krize rodiny za klíčovou a chceme především výchovou pomáhat křesťanským rodinám, aby vydávaly svědectví, že je možné žít manželství podle Božích záměrů, a z přijaté svátosti manželství uměly čerpat celý život, aby dovedly žít pro děti a samy se zapojily do obrany práv dětí i těch, které se ještě nenarodily. Zvláštní pozornost chceme věnovat přípravě snoubenců a doprovázení mladých manželských párů.

Nadále chceme rozvíjet charitativní i pastorační službu nemocným, starým a sociálně potřebným jako projev víry, která dovede v potřebných vidět samotného Ježíše a ukazovat mu praktickou lásku. Nemyslíme je na potřebné mezi námi, ale i ve vzdálených zemích, kde pomáháme. Lidská nouze se nově objevuje v řadě oblastí jako důsledky zoufalé prázdnoty, závislosti, sociální nespravedlnosti, domácího násilí či osamělosti nebo ztráty morálky. K žádné oblasti nesmíme být lhostejní, i když nejsme schopni problémy vyřešit. Vidíme v nich výzvy k nové „fantazii lásky“ a přiblížení se těm, kdo trpí.

Svůj duchovní život žijeme v hmotném světě, a proto myslíme i na pastorační práci, podnikání, vzdělávání a politiky, stejně jako světa kultury, zábavy a sdělovacích prostředků. Odmítáme nároky, které považují náboženství za čistě soukromou věc, která se neprojevuje navenek, protože takové pojetí křesťanství nelze sloučit s křesťanskou láskou, logikou vtělení, ani eschatologickým směřováním křesťanství.

Hlásíme se k ochraně přírody ohrožované konzumistickým způsobem života a totálním sobectvím. Správné chování k přírodě i k lidem jako k Božímu dílu vychází z našeho zdravého vztahu k Bohu. Ten musí být silný, abychom se dovedli omezovat. Musí být pravdivý, aby naše víra nebyla jen teorií či pocitem. Opravdové přátelství s Bohem a zdravá zbožnost ponese praktické plody v uzdravení lidstva i planety. (Srov. Laudato si)

V řadě farností či rodin žijeme vedle křesťanů jiných církví a církevních společenství. Ježíšovu prosbu aby všichni jedno byli, bereme jako úkol, který nás zavazuje i povzbuzuje, jako zdravou výtku naší lenosti a zavřeným srdcím. I když dosažení jednoty může být v daleké budoucnosti, chceme vydávat světu svědectví především vzájemnou láskou a spoluprací.

Plánované činnosti a programy se připravují tak, aby byly v souladu s diecézním pastoračním plánem. Pastorační centra, církevní školy, spolky, Charity i farnosti si vypracují své pastorační plány tak, aby konkretizovaly tento plán na jejich obor či situaci. Každoroční plánování akcí připravují s ohledem na tento i vlastní pastorační plán a také každý rok uzavírají vyhodnocením jeho naplňování.

Jan Graubner
arcibiskup olomoucký

První neděle postní 2021